

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pastorum Concionatorumque Instructio

Borromeo, Carlo

Coloniae, 1587

VD16 B 6753

De disciplina virtutum, & vitæ innocentiae concionatoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51263)

Facultatis verò, & benedictiouis testi-
monium, anteaquam concionandi munus
aggrediantur, rectori Ecclesiastico oppi-
di, pagi, lociue, vbi concionaturi sunt, ex-
hibeant.

Qui præterea regulares non sunt, con-
cionandi munere, præter parochum in Ec-
clesia parochiali, nunquam fungatur sine
illa Episcopi facultate scripta.

Nemo con-
cionabitur
nisi primū
professio-
nem fidei
ediderit.

Nec verò quisquam, ne regularis qui-
dem, etiam in sui ordinis Ecclesia antè cō-
cionari ingrediatur, quàm Episcopo fi-
dei professionem ad sanctionis pontificiæ
præscriptam formulam præstiterit: aut
illius præstitæ testimonium obsignatum
exhibuerit.

*De disciplina virtutum, & vite innocentia
concionatoris.*

Conciona-
toris vita
cum cōcio-
ne & do-
ctrina con-
ueniat.

ILLVD maximè sibi persuadebit, qui cō-
cionandi munus suscipit, se, nisi rectè,
& euangelij, quod prædicat, legibus cō-
gruenter vixerit, non magnam in audien-
tium animis vim imprimere. Quemadmo-
dum enim in arca testamenti duo illi Che-
rubim ita collocati erāt, vt sēper mutuo se
aspicerēt: ita vita concionantis, doctrinæ ex
altera parte respōdere debet, vsq; adeò vt
& vitam doctrina collustrèt, & doctrinam
rursus

rursus vita corroboret, viresque eidem perpetuò addat. Nam de abstinentia, ieiunio, lachrymis, oratione, eleemosyna, patientia, aliisque Christiana virtute cum concionatur; magnum certè pondus, maximumque momentum apud auditores habet, si in omni eius vita virtus elucet, cuius præcepta concionando tradit.

Sciat item se exiguum porro fructum spiritalem fidelibus allaturum, nisi verè, ex animo, totoque spiritu dicat: ita verò dicere is certè potest, qui verè spiritualis est, sanctæque vitæ institutis atque vsui planè deditus.

Hoc præterea in animum inducet, se non posse vitiorum, nec verò virtutum vim, naturamque satis planè ostendere, neque rursus docere, quemadmodum hæ amplectenda sint, & illa fugienda, cum tamè in utroque eo genere officium concionatoris maxime eluceat; nisi depulsis primùm vitijs, & mundi huius cupiditatibus abiectis, maximarum virtutum præfidiū, vsu, atque exercitatione bene, religioseque agendi, sibi comparauerit. Mundari enim prius oportet, quàm mundare, inquit beatissimus Pontifex Gregorius Magnus.

Erit igitur concionator singulari vitæ innocentia, moribus sanctissimis, & diuinis virtutibus instructus. Dei igitur

timore, terrenarum rerum despicientia, animarum salutis zelo, humilitate, mansuetudine, patientia, charitate, ceterisque religiosæ disciplinæ ornamentis bene munitus sit.

De vita & conuersatione concionatoris Chryso-
stomus.

Quo de genere toto, audiet sanctissimum virum, Ioannem Chryso-
stomum, ita monentem: Doctor, concionatorue omnibus debet virtutibus esse excultus. Debet enim pauper spiritu esse, vt auaritiæ studium atque omnem quæstus cupiditatem liberè reprehendat. Debet perpetuò & sua, & aliena peccata lugere, vt eos exagitet, qui, antequam peccant, peccare non verentur; & vbi peccauerint, dolorem non concipiunt scelerum, quæ admiserint. Debet esurire, & sitire iustitiam, vt operum bonorù studio languescentes, excitet verbo Dei, & exemplo suo accendat. Debet esse mansuetus vt ametur potius, quàm timeatur. Debet esse misericors erga alios, & seueritatem sibi adhibere. Debet esse mundo corde, vt ne cogitationes quidem inanes, & inutiles huius sæculi suscipiat, ne dum sæcularibus negotijs se implicet. Debet esse pacificus, vt populus, quem docet, sollicitus sit seruare vnitatē spiritus in vinculo pacis. Debet esse paratus ad omnes res, vel difficilimas, pro gloria Dei, proque Ecclesia ferendas non inani quodam animi impetu, sed
solida,

solida, veraque constantia, digna martyribus.

Neque sanè solùm his Chrystomi monitis se conformabit; sed disciplinam imitabitur aliorum duorũ etiam Græcorum patrum, qui & sanctitatis, & doctrinæ laude celebrantur, Basilij, & Gregorij Nazianzeni.

Hic in libro primo, quem de theologia elucubratus est, ille in epistola, quam de vitæ solitudine ad eum ipsum scripsit, aliquando docet, qualem eum esse oporteat, qui concionatoris officium, & personam sustinet.

At verò vitæ perfectæ, quam optimus quisque concionator instituat, genus potissimum sequetur ad præscriptum Gregorij Magni Pontificis: qui cùm sæpè concionatorem informat, tum verò, & in libro Pastoralis, & in Moralibus, præsertim libro xxx. cap. xxj. & libro vj. cap. xxv. alijsque præterea locis, quibus perspicuum fit, qui verbi diuini ministerium suscipit, talem se esse debere, qualem se fuisse, S. Paulus Apostolus ostendit in his verbis: Mihi mundus crucifixus est, & ego mundo.

De scientia concionatoris.

IAM verò concionator, antequam prædicationis officium aggrediatur, in om-